

TOMÁŠ PECINA

SLEZSKÁ 56 • 120 00 PRAHA 2 • ČESKÁ REPUBLIKA
TEL. 724029083, 222211784 • FAX 222211785 • E-MAIL tomas@pecina.cz

Městský soud v Praze

Hybernská 1006/18
1100 00 Praha 1

Žalobce: XXX
XXX
413 01 Roudnice n. Labem

Zastoupen: Tomášem Pecinou
Slezská 56
120 00 Praha 2

Žalovaný: Úřad pro ochranu osobních údajů
Plk. Sochora 727/27
170 00 Praha 7

Správní žaloba

**proti rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu osobních údajů ze dne
8. 2. 2006, č. j. CJ01719/06UOOU (cs02123/05),**

podaná podle ustanovení § 65 *et seq.* zákona č. 150/2002 Sb., soudního
řádu správního (dále jen „**SŘS**“)

Podepsáno elektronicky

Plná moc

Soudní poplatek: 2.000,- Kč; k výzvě soudu

Přílohy: dle textu, podle seznamu

I.

Rozhodnutím předsedy Úřadu pro ochranu osobních údajů, tzn. žalovaného, ze dne 8. 2. 2006, č. j. CJ01719/06UOOU (cs02123/05) – dále jen „*napadené rozhodnutí*“ – bylo jako rozklad zamítnuto odvolání žalobce ze dne 8. 12. 2005, směřující proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 12. 2005, č. j. 4/05/PR-OSČ, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 4 odst. 2 písm. e) zákona č. 101/2000 Sb. o ochraně osobních údajů (dále jen „*ZOOÚ*“), jehož se měl dopustit tím, že ke dni 31. 10. 2005 zveřejňoval na internetové adrese XXX zápisy z jednání a usnesení Rady města Roudnice n. Labem, včetně osobních údajů v nich uvedených, a to aniž by disponoval souhlasem subjektu údajů, o jejichž osobní údaje se jednalo, se zveřejněním osobních údajů tímto způsobem. Za to byla žalobci uložena pokuta ve výši 4.000,- Kč.

Neboť napadené rozhodnutí není v souladu se zákonem, žalobci nezbyvá než podat proti němu správní žalobu a navrhnout soudu, aby je zrušil a vrátil věc předsedovi žalovaného k novému projednání a rozhodnutí.

D ů k a z : rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu osobních údajů ze dne 8. 2. 2006, č. j. CJ01719/06UOOU (cs02123/05) – v příloze

II.

Předseda žalovaného v napadeném rozhodnutí předně pochybil v tom, že – v souladu s nesprávným poučením správního orgánu I. stupně – posoudil žalobcovu podání, označené jako odvolání, jako rozklad, a jako o rozkladu o něm s použitím příslušných zákonných ustanovení rozhodl.

Podle ustanovení § 61 odst. 1 zákona č. 71/1967 Sb., správního řádu (dále jen „*SprŘ*“), lze rozklad podat proti rozhodnutí ústředního orgánu státní správy, vydanému v prvním stupni. Z tohoto ustanovení *a contrario* plyne, že proti rozhodnutím správních orgánů, které nejsou ústředními orgány státní správy, rozklad podat nelze a řádným opravným prostředkem proti takovým rozhodnutím je odvolání (§ 53 SprŘ).

Vymezení ústředních orgánů státní správy je provedeno *taxative* ustanovením § 1 a 2 zákona č. 2/1969 Sb. o zřízení ústředních orgánů státní správy (kompetenčního zákona). Těmito ustanoveními žalovaný však vyjmenován není, a postavení ústředního orgánu státní správy mu není přiznáno ani zvláštním předpisem, když ustanovení § 2 odst. 2 ZOOÚ pouze stipuluje, že žalovanému jsou „*svěřeny kompetence ústředního správního úřadu pro oblast ochrany osobních údajů*“.

Že postavení ústředního orgánu státní správy je třeba chápat formálně, nikoli materiálně, takže samotný fakt, že správnímu orgánu není žádný jiný správní orgán nadřizen, takové postavení bez dalšího nezakládá, bylo judikováno již v první polovině 90. let minulého století¹, přičemž tento právní názor neměl důvod po svém zřízení korigovat ani Nejvyšší správní soud, který např. v usnesení ze dne 27. 5. 2003, č. j. Komp 1/2003-27², výslovně konstatoval, že „*ústředními správními úřady (ústřední orgány státní správy) jsou jen ty ústřední orgány*

¹ *inter alia* rozhodnutí Vrchního soudu v Praze, in Rc 40/94, sp. zn. 6 A 98/93, Sb. s. r. 94, 3: 84; a rozhodnutí téhož soudu in Rs 20, č. j. 6 A 28/93-37

² <http://www.nssoud.cz/anonym.php?ID=3459>

státní správy, které jsou zákonem za takové prohlášeny“; z další věty tohoto judikátu je pak zřejmé, že takovým zákonem je míněn právě kompetenční zákon.

Z uvedeného plyne, že **žalovaný není ústředním orgánem státní správy** a proti jeho rozhodnutí vydanému v prvním stupni je přípustné odvolání, nikoli rozklad.

V daném případě tedy předseda žalovaného postupoval nesprávně, když podání žalobce správně označené jako odvolání posoudil jako rozklad a jako o rozkladu o něm rozhodl. Tím, že pro své rozhodnutí použil nesprávných ustanovení správního řádu (tj. § 61 odst. 1 SprŘ místo správního § 53 *et seq.* SprŘ), zatížil předseda žalovaného napadené rozhodnutí takovou vadou, že je třeba, bez meritorního posouzení rozhodované otázky, napadené rozhodnutí zrušit a vrátit věc předsedovi žalovaného k novému projednání a rozhodnutí.

Skutečnost, že procesní postup upravující projednání rozkladu a dovolání je podobný, je přitom bez právního významu a není způsobila zmiňovanou vadu napadeného rozhodnutí zhojit.

III.

Subsidiárně žalobce uvádí, že napadené rozhodnutí nemůže obstát ani meritorně. Většinu právně relevantních argumentů obsažených v žalobcově odvolání napadené rozhodnutí buď pomíjí, nebo je posuzuje v rozporu se zákonem.

Konkrétně napadené rozhodnutí ohledně vztahu mezi základním právem na publicitu veřejné správy a základním právem na ochranu soukromí uvádí, že „*publicita veřejné správy je [...] dostatečně zaručena poskytováním anonymizovaných informací*“. Tento názor je však zcela nesprávný, ba absurdní, a nemůže obstát ani *sub specie* nejnovějšího legislativního vývoje v oblasti informačního práva [srov. ustanovení § 8a novely zákona č. 106/1999 Sb. o svobodném přístupu k informacím (dále jen „*InfZ*“), sněmovní tisk 991³].

Posouzení vztahu shora uvedených základních práv je složitou právní otázkou, o níž je třeba rozhodovat individuálně podle okolností jednotlivých případů. Paušalisující závěr napadeného rozhodnutí, že ochrana osobních údajů musí vždy dostat přednost před požadavkem publicity veřejné správy, tuto kontrolu fakticky znemožňuje a její výkon činí materiálně neproveditelným, neboť, jak žalobce zevrubně vysvětlil ve svém odvolání, jedině údaje o tom, kterým konkrétním osobám poskytují orgány územní samosprávy *beneficium* veřejných statků, jsou způsobilé odhalit případné nehospodárné nebo korupční jednání.

„*Fachidiotský*“, od společenské reality odtržený přístup k ochraně osobních údajů, který dostal výraz v napadeném rozhodnutí, je přímou podporou netransparentnímu, korupčnímu prostředí, a je popřením základního práva každého občana na kontrolu výkonu veřejné moci.

Žalobce věří, že soud takovému právnímu posouzení věci nepřisvědčí a rozhodne, že veřejný zájem na publicitě a kontrolovatelnosti výkonu veřejné správy musí dostat i v rozhodované věci přednost před právem na ochranu osobních údajů příjemců veřejných statků; zejména s přihlédnutím k tomu, o jaký veřejný statek se zde jednalo, je navíc zřejmé, že žalobce zveřejněné informace nebyly stejně způsobilé přivodit dotčeným subjektům údajů jakoukoli seznatelnou újmu.

³ <http://www.psp.cz/sqw/text/tiskt.sqw?o=4&ct=991&ct1=0&v=PZ&pn=2&pt=1>

V podrobnostech žalobce odkazuje na text svého odvolání.

IV.

Nesprávně se napadené rozhodnutí vypořádává i s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 8. 2005. č. j. 6 As 40/2004-62⁴, když uvádí, že „*Nejvyšší správní soud však v citovaném rozhodnutí neřeší, zda a jakým způsobem je takto [tj. na základě InfZ] získané informace možné dále využívat*“.

Takový závěr svědčí o povážlivém nedostatku orientace předsedy žalovaného v platném právu a o neschopnosti interpretovat soudní judikaturu v relevantních souvislostech. Uvedené právní posouzení věci totiž pomíjí skutečnost, že oprávněným žadatelem o informace ve smyslu ustanovení § 3 odst. 1 InfZ může být **každá fyzická i právnická osoba**, tuzemská i zahraniční, takže zveřejněním informací získaných na základě InfZ nemůže pojmově dojít k situaci, že by tyto informace byly poskytnuty někomu, kdo by na ně sám neměl právo.

Z toho, *inter alia*, plyne, že jednání žalobce, který informace, dostupné podle InfZ, vystavil na Internetu, není společensky nebezpečné a nemůže být proto přestupkem, neboť podle ustanovení § 2 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb. o přestupcích je přestupkem pouze takové zaviněné jednání, které porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti. Tento tzv. materiální znak přestupku v jednání žalobce zjevně schází.

V.

Žalovaný má sídlo v obvodu Městského soudu v Praze a dle ustanovení § 7 odst. 1 a 2 SŘS je dána věcná i místní příslušnost tohoto soudu. Neboť předseda žalovaného není zvláštním, od žalovaného odlišným správním orgánem (srov. ustanovení § 32 odst. 1 ZOOÚ *a contrario*), nýbrž toliko osobou, která stojí v čele žalovaného, interpretuje žalobce ustanovení § 69 SŘS tak, že žaluje Úřad pro ochranu osobních údajů, nikoli jeho předsedu, přestože ten napadené rozhodnutí vydal.

Napadené rozhodnutí bylo zmocněnci žalobce doručeno dne 15. 2. 2006, tato žaloba je tudíž podávána v zákonné dvouměsíční lhůtě ve smyslu ustanovení § 72 odst. 1 SŘS.

VI.

Z výše uvedených důvodů žalobce navrhuje, aby soud po projednání jeho žaloby vydal tento

rozsudek:

- 1. Rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu osobních údajů ze dne 8. 2. 2006, č. j. CJ01719/06UOOU (cs02123/05), se z r u š u j e .**
- 2. Žalovaný je povinen uhradit žalobci náklady řízení, jak budou určeny soudem, do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám žalobcova zmocněnce.**

⁴ <http://www.nssoud.cz/anonym.php?ID=259>

V Praze dne 16. 2. 2006

XXX

Zastoupen:

Tomáš Pecina

Seznam příloh:

1. *plná moc žalobcovu zmocněnci*
2. *rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu osobních údajů ze dne 8. 2. 2006, č. j. CJ01719/06UOOU (cs02123/05)*